

Nora Roberts

Gesloten hart

ISBN 978-90-225-6947-4
ISBN 978-94-023-0249-3 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Shadow Spell*
Vertaling: Karin Breuker
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by Nora Roberts
All rights reserved.
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn eigen cirkel,
familie en vrienden*

Komende gebeurtenissen werpen hun
schaduw vooruit.

THOMAS CAMPBELL

Het mooiste sieraad van een huis
vormen de vrienden die het bezoeken.

RALPH WALDO EMERSON

1

Herfst 1268

Kringelende mistflarden stegen als dampende adem op van het water terwijl Eamon de kleine boot voortroeide. De zon, die uit haar nachtelijke rust was ontwaakt, verspreidde een bleek, koel licht en zette de eerste vogels aan tot hun ochtendlied. Eamon hoorde het arrogante, gewichtige kraaien van de haan en het geblaat van de schapen die zich grazend voortbewogen over de groene velden.

Allemaal bekende geluiden die hem de afgelopen vijf jaar elke ochtend hadden begroet.

Maar dit was niet thuis. Al voelde hij zich hier nog zo welkom en vertrouwd, het zou nooit zijn thuis zijn.

En daar verlangde hij naar. Thuis riep verlangens in hem op die pijn deden tot diep in zijn botten, als bij een oude man met vochtig weer, verlangens die zijn hart deden bloeden als dat van een afgewezen minnaar.

En onder het verlangen, de pijn en het bloed leefde een smeulende woede die plotseling kon opborrelen en als dorst zijn keel kon verschroeien.

Tijdens sommige nachten droomde hij van thuis, van hun huisje in het enorme bos waar hij iedere boom, iedere bocht in het pad kende. En tijdens sommige nachten waren de dromen zo levensecht dat hij het turfvuur kon ruiken, en de zoete geur van de biezen om zijn matras, waar zijn moeder lavendel doorheen had gegeven voor een goede nachtrust en fijne dromen.

Hij kon haar zachtjes horen zingen op de zolder, waar ze haar drankjes en brouwsels mengde.

De Zwarte Heks hadden ze haar genoemd – met respect, want ze was machtig geweest, en sterk. En lief en goed. Er waren nachten, als hij droomde van thuis, als hij zijn moeder hoorde zingen op de zolderkamer, dat hij wakker werd met tranen op zijn wangen.

Die hij dan haastig wegveegde. Hij was nu een man, tien jaar oud en het hoofd van het gezin, zoals zijn vader dat vóór hem was geweest.

Tranen waren voor de vrouwen.

Bovendien had hij zijn zusjes om voor te zorgen, hield hij zichzelf voor terwijl hij de roerriemen liet rusten, de boot liet uitdrijven en zijn vislijn in het water liet zakken. Brannaugh mocht dan de oudste zijn, maar hij was de man des huizes. Hij had gezworen dat hij haar en Teagan zou beschermen, en dat zou hij doen. Het zwaard van hun grootvader was naar hem toe gekomen. Hij zou het gebruiken als de tijd daar was.

Die tijd zou komen.

Want er waren nog andere dromen, dromen die hem geen verdriet brachten, maar angst. Van Cabhan, de zwarte tovenaar. Die dromen vormden ijzige ballen van angst in zijn buik, die zelfs de smeulende woede deden bevriezen. Een angst die maakte dat het jongetje in hem wilde schreeuwen om zijn moeder.

Maar hij kon zichzelf niet toestaan om bang te zijn. Zijn moeder was er niet meer. Zij had zich opgeofferd om hem en zijn zussen te redden, slechts enkele uren nadat Cabhan hun vader had vermoord.

Het lukte hem bijna niet om zich zijn vader voor de geest te halen. Te vaak had hij het vuur nodig om het beeld op te roepen van de lange, trotse Daithi, de *cennfíne* met zijn lichte haar en gulle lach. Maar hij hoefde alleen maar zijn ogen te sluiten om zijn moeder voor zich te zien, zoals ze daar stond voor het huisje in het bos, bleek als de dood die ging komen, op die mistige ochtend toen hij wegreed, samen met zijn zusjes, met verdriet in zijn hart en nieuwe, hete toverkracht in zijn bloed.

Vanaf die ochtend was hij geen jongen meer, maar een van de drie, een zwarte heks die door bloed en eed verplicht was te vernietigen wat zelfs de krachten van zijn moeder te boven was gegaan.

Iets in hem wilde niets liever dan beginnen. Een eind maken aan deze tijd in Galway, op de boerderij van hun nicht, waar de haan met zijn gekraai de ochtend aankondigde en de schapen blaatten in de velden. De man en de heks in hem hunkerden ernaar dat deze tijd voorbij zou gaan, dat hij genoeg kracht zou hebben om het zwaard van zijn grootvader te gebruiken zonder dat zijn arm trilde onder het gewicht. Dat hij zijn gaven volledig zou kunnen aanvaarden en de toverkunsten zou kunnen bedrijven waarover hij door geboorte en recht beschikte. Dat hij Cabhans bloed zwart en brandend over de aarde zou laten vloeien.

Maar in de dromen was hij nog maar een jongen, onervaren en zwak, achtervolgd door de wolf waarin Cabhan zichzelf veranderde, de wolf met om zijn hals de glanzende rode steen van zijn zwarte toverkracht. En het was zijn eigen bloed en dat van zijn zusjes dat warm en rood over de aarde stroomde.

Op de ochtenden na de ergste dromen ging hij naar de rivier en nam hij de roeiboort mee om te vissen en alleen te zijn.

De meeste dagen verlangde hij naar het gezelschap van de mensen in huis, de stemmen, de geuren van het koken. Maar na de bloedige dromen moest hij weg, en niemand mopperde dan dat hij niet meehielp met melken of mest ruimen of voeren. Niet op die ochtenden.

Daarom zat hij nu in de boot, een magere jongen van tien, met een dikke bos bruin haar die nog in de war zat van het slapen, en met de wilde blauwe ogen van zijn vader en de felle, prikkelende toverkracht van zijn moeder.

Hij kon luisteren naar het ontwaken van de dag om hem heen, geduldig wachten tot de vissen in zijn aas beten en de haverkoek eten die hij uit de keuken van zijn nicht had meegenomen.

En zo kon hij zich weer herstellen.

De rivier en het zachte schommelen van de boot herinnerden hem aan de laatste echt gelukkige dag die hij met zijn moeder en zusjes had doorgebracht.

Hij herinnerde zich hoe goed ze eruitzag, nadat haar gezicht in de lange, ijskoude winter zo bleek en gespannen was geweest. Ze telden allemaal de dagen af tot Bealtaine en de terugkeer van hun vader. Eamon had gedacht dat ze dan om het vuur zouden zitten, koeken zouden eten en thee met honing zouden drinken terwijl ze luisterden naar de verhalen van zijn vader over de plundertochten en de jacht.

Hij had gedacht dat ze feest zouden vieren en dat zijn moeder weer beter zou worden.

Dat had hij geloofd, die dag op de rivier dat ze hadden gevestigd en gelachen en allemaal hadden gedacht dat hun vader heel snel thuis zou zijn.

Maar hij was nooit zover gekomen, want Cabhan had zijn duistere toverkunsten gebruikt om Daithi de Moedige te vermoorden. En Sorcha, de Zwarte Heks. Hoewel ze hem tot as had verbrand, had hij haar toch vermoord. Hij had haar vermoord, en was op de een of andere manier toch zelf blijven voortbestaan.

Eamon wist het door de dromen, en door het prikkelende gevoel dat langs zijn ruggengraat naar beneden kroop. Hij zag de waarheid ervan in de ogen van zijn zussen.

Maar hij had nog steeds de herinnering aan die dag, die vrolijke lentedag op de rivier. Hoewel er een vis aan zijn lijn trok, gingen zijn gedachten terug en hij zag voor zich hoe hij als vijfjarige een glanzende vis uit de donkere rivier had gehaald.

Voelde nu diezelfde trots.

‘Ailish zal blij zijn.’

Zijn moeder glimlachte naar hem terwijl hij de vis in de emmer water liet glijden om hem vers te houden.

Zijn grote verlangen bracht haar naar hem toe, troostte hem. Hij deed nieuw aas aan zijn haak terwijl de zon warmer werd en de mistflarden langzaam oplostten.

‘We hebben er meer dan een nodig.’

Hij herinnerde zich dat ze dat die dag, lang geleden, had gezegd.

‘Dan vang je er meer dan een.’

‘Dat zou me in mijn eigen rivier eerder lukken.’

‘Op een dag zul je dat doen. Op een dag, *mo chroi*, zul je terugkeren naar huis. Op een dag zullen degenen die uit jou voortkomen vissen in onze rivier, lopen door ons bos. Dat beloof ik je.’

Tranen welden op en het visioen vervaagde. Hij dwong de tranen terug, want hij wilde zijn moeder scherp zien. Het donkere haar dat ze los om haar middel liet vallen, de donkere ogen waarin de liefde leefde. En de macht die ze uitstraalde. Zelfs nu, terwijl ze slechts een visioen was, voelde hij haar macht.

‘Waarom kon je hem niet vernietigen, mam? Waarom kon je niet blijven leven?’

‘Het was niet zo voorbestemd. Mijn liefste, mijn jongen, mijn hart, als ik jou en je zussen had kunnen sparen, had ik meer dan mijn leven gegeven.’

‘Je hébt meer gegeven. Je hebt ons bijna al je toverkracht gegeven. Als je die had gehouden...’

‘Het was mijn tijd, en jullie geboorterecht. Ik heb daar vrede mee, dat zweer ik je.’ In de oplossende mistflarden was ze omgeven door een zilveren gloed. ‘Ik ben voor altijd in jou, Eamon de Trouwe. Ik ben in je bloed, je hart, je geest. Je bent niet alleen.’

‘Ik mis je.’

Hij voelde haar lippen op zijn wang, haar warmte, haar geur die hem omhulde. En op dat moment, alleen op dat moment, kon hij weer kind zijn.

‘Ik wil moedig en sterk zijn. En dat zal ik zijn, ik zweer het. Ik zal Brannaugh en Teagan beschermen.’

‘Jullie zullen elkaar beschermen. Jullie zijn de drie. Samen zijn jullie machtiger dan ik ooit ben geweest.’

‘Zal ik hem vermoorden?’ Want dat was zijn diepste, donkerste wens. ‘Zal ik hem vernietigen?’

‘Dat weet ik niet. Ik kan alleen zeggen dat hij nooit kan wegemen wat je bent. Wat je bent, wat je in je hebt, kan alleen worden gegeven, zoals ik het aan jou heb gegeven. Hij draagt mijn vloek, en het teken daarvan. Al degenen die uit hem voortkomen zullen het teken dragen, net zoals al degenen die uit jou voortkomen het licht zullen dragen. Mijn bloed, Eamon.’ Ze draaide haar hand om en liet hem een dunne streep bloed zien. ‘En het jouwe.’

Hij voelde de snelle pijn, zag de wond in zijn handpalm en liet hem samensmelten met die van zijn moeder.

‘Het bloed van de drie die uit Sorcha zijn voortgekomen zal hem vernietigen, al zal het duizend jaar duren. Heb vertrouwen in wat je bent. Dat is genoeg.’

Ze kustte hem weer en glimlachte. ‘Je hebt er meer dan een.’

De ruk aan zijn vislijn haalde hem weg uit het visioen.

Hij had er inderdaad meer dan een.

Hij zou moedig zijn, dacht hij, terwijl hij de spartelende vis uit de rivier trok. En sterk. En op een dag zou hij sterk genoeg zijn.

Hij onderzocht zijn hand; er was nu geen litteken te zien, maar hij begreep het. Hij droeg haar bloed, en haar gave. Op een dag zou hij die doorgeven aan zijn zoons en dochters. Als hij Cabhan zelf niet zou vernietigen, zouden zijn nakomelingen dat doen.

Maar hij hoopte bij alle goden dat hij het zou zijn.

Voorlopig zou hij vissen. Het was fijn om een man te zijn, dacht hij, om te jagen en te vissen en in het levensonderhoud te voorzien. Om zijn nicht en haar man terug te betalen voor het onderdak en de verzorging.

Sinds hij een man was had hij geleerd geduldig te zijn. Tegen de tijd dat hij de boot naar de kant roeide, had hij vier vissen gevangen. Hij legde de boot vast en bond de vissen aan een touw.

Hij bleef even staan en keek uit over het water, dat nu schitterde in de volle zon. Hij dacht aan zijn moeder, het geluid van haar stem, de geur van haar haar. Haar woorden zouden bij hem blijven.

Hij zou teruglopen door het kleine bos. Geen groot bos, zoals

thuis, maar toch een prima bos, zei hij tegen zichzelf.

Hij zou Ailish de vis brengen, en theedrinken bij het vuur. Daarna zou hij helpen met de laatste oogst.

Hij hoorde de hoge, scherpe kreet toen hij terugliep naar de kleine boerderij. Hij glimlachte in zichzelf, voelde in zijn tas en haalde zijn leren handschoen tevoorschijn. Hij had hem nog maar net aangetrokken en zijn arm opgeheven toen Roibeard uit de wolken naar beneden dook en zijn vleugels spreidde om te landen.

‘Goedemorgen.’ Eamon keek in de goudgele ogen en voelde even de gloed van verbondenheid met zijn buizerd, zijn gids, zijn vriend. Hij raakte de amulet om zijn hals aan, die zijn moeder met toverkracht had gesmeed, met bloedmagie voor bescherming. De amulet droeg het beeld van de buizerd.

‘Het is een mooie dag, vind je niet? Helder en koel. De oogst is bijna binnen en binnenkort vieren we het feest van de equinox,’ vervolgde hij, terwijl hij met de buizerd op zijn arm verder liep. ‘Je weet wel, wanneer de nacht de dag overwint, zoals Gronw Pebr Llew Llaw Gyffes heeft overwonnen. We vieren de geboorte van Mabon, zoon van Mordon, de bewaker van de aarde. Er zullen vast en zeker honingkoeken zijn. Ik zal zorgen dat jij ook wat krijgt.’

De buizerd wreef aanhalig als een jonge poes met zijn kop langs Eamons wang.

‘Ik heb de droom weer gehad, van Cabhan. Van thuis, en van mama die ons bijna al haar toverkracht gaf en ons wegstuurde om onszelf in veiligheid te brengen. Ik zie het, Roibeard. Hoe ze hem vergiftigde met een kus, hoe ze vurig alles gebruikte wat ze in zich had om hem te vernietigen. Hij heeft haar vermoord, en toch... Ik zag iets bewegen in zijn as, iets kwaadaardigs, en ik zag de rode gloed van zijn macht.’

Eamon bleef staan. Hij riep zijn krachten op en stelde zich open. Hij voelde het kloppende hart van een konijn dat het struikgewas in rende, de honger van een jonge vogel in het nest die wachtte tot zijn moeder terugkwam met zijn ontbijt.

Hij voelde zijn zussen, de schapen, de paarden.

Maar geen dreiging.

‘Hij heeft ons niet gevonden. Dat zou ik voelen. En jij zou het zien, en het me vertellen. Maar hij zoekt en jaagt en wacht, dat voel ik ook.’

De moedige blauwe ogen werden donker. De gevoelige mond van de jongen kreeg de vastberaden trek van een man. ‘Ik zal me niet eeuwig schuilhouden. Op het bloed van Daithi en Sorcha, op een dag zal ik de jager zijn.’

Eamon hief zijn hand op, greep een vuist vol lucht en wierp die met een rustige, draaiende beweging naar een boom. De takken schudden en vogels sloegen op de vlucht.

‘Ik word alleen maar sterker, toch?’ mompelde hij, en hij liep naar het huisje om Ailish te verrassen met de vier vissen.

Brannaugh kweet zich van haar taken, zoals iedere dag. Zoals ze vijf jaar lang elke dag alles had gedaan wat van haar werd gevraagd. Ze kookte, maakte schoon en paste op de kleintjes, want Ailish leek altijd wel een baby aan de borst of in haar buik te hebben. Op het land zaaide en verzorgde ze de gewassen. Ze hielp bij de oogst.

Goed, eerlijk werk natuurlijk, en bevredigend in zijn soort. Niemand kon vriendelijker voor haar zijn dan haar nicht Ailish en haar man. Allebei goede, degelijke, aardse mensen, die de drie wezen meer dan alleen onderdak hadden geboden.

Ze hadden hun familie gegeven, en een waardevoller geschenk bestond er niet.

Had hun moeder het geweten? Ze had haar drie kinderen anders nooit naar Ailish gestuurd. Zelfs in de moeilijkste tijden zou Sorcha haar beminde kinderen alleen aan hartelijke, liefdevolle mensen hebben afgestaan.

Maar Brannaugh was nu twaalf en geen kind meer. En datgene wat in haar naar boven kwam, in haar ontwaakte, zich in haar verspreidde – vooral nadat ze een jaar geleden met haar lessen was begonnen – eiste haar op.

Het werd elke dag moeilijker en pijnlijker om zich in te houden en haar ogen af te wenden van dat steeds helderder wordende licht. Maar ze was Ailish respect verschuldigd, en haar nicht was bang voor magische kunsten en toverkracht, zelfs voor haar eigen magie.

Brannaugh had gedaan wat haar moeder op die verschrikkelijke ochtend van haar had gevraagd. Ze had haar broertje en zusje meegenomen naar het zuiden, weg van hun thuis in Mayo. Ze had de weg gemeden. Ze had haar verdriet weggestopt in haar hart, waar alleen zij het kon horen weklagen.

En in dat hart leefde ook de behoefte aan wraak, het verlangen om de toverkracht die ze in zich had te aanvaarden, verder te ontwikkelen en haar gaven voldoende te verfijnen om Cabhan voor eens en voor altijd te verslaan.

Maar Ailish wilde alleen haar man, haar kinderen en haar boerderij. En waarom ook niet? Ze had recht op haar huis, haar leven en haar land en op de rust die dat alles haar schonk. Had ze dat niet op het spel gezet door zich over Sorcha's kinderen te ontfermen? Door in haar huis op te nemen waar Cabhan naar smachtte en jacht op maakte?

Ze verdiende dankbaarheid, loyaliteit en respect.

Maar wat in Brannaugh leefde probeerde zich uit alle macht te bevrijden. Er moesten keuzes worden gemaakt.

Ze had haar broer met zijn vissen en buizerd terug zien komen van de rivier. Ze voelde hoe hij buiten het zicht van het huisje zijn toverkracht uitprobeerde, zoals hij dat vaak deed. Net als Teagan, hun zusje. Ailish, die honderduit praatte over de jams die ze die dag had gemaakt, voelde niets. Tot Brannaugh's verwarring bande haar nicht haar gaven grotendeels uit. Ze stond zichzelf alleen toe er een klein beetje van te gebruiken om haar jams zoeter te maken, of de kippen grotere eieren te laten leggen.

Brannaugh hield zichzelf voor dat het de opoffering waard was om te wachten en eerst meer te ontdekken, meer te leren, meer te zijn. Haar broer en zus waren hier veilig, zoals hun moeder dat had

gewild. Teagan, die dagenlang, wekenlang onmetelijk verdrietig was geweest, lachte en speelde. Ze kweet zich opgewekt van haar taken, zorgde voor de dieren en reed als een krijger op haar grote schimmel Alastar.

Soms hilde ze in haar slaap, maar dan hoefde Brannaugh haar alleen maar bij zich in bed te nemen om haar te kalmeren.

Behalve als de dromen over Cabhan kwamen. Teagan, Eamon en zichzelf kregen ze alle drie. De laatste tijd kwamen ze vaker en waren ze duidelijker. Zo duidelijk dat Brannaugh soms zijn stem nog hoorde echoën als ze wakker was.

Er moesten keuzes worden gemaakt. Aan dit wachten, aan deze veiligheid zou misschien op de een of andere manier een einde moeten komen.

's Avonds schrobde ze de velletjes van de pas geoogste aardappelen. Ze roerde in de stoofpot die op een laag vuurtje stond te pruttelen en tikte met haar voet mee op de grond terwijl de man van haar nicht muziek maakte op zijn kleine harp.

Het huisje was warm en knus, een gelukkige plek vol lekkere geuren, vrolijke stemmen en Ailish' lach toen ze haar jongste op haar heup tilde voor een dansje.

Familie, dacht Brannaugh weer. Goed gevoed, goed verzorgd in een knus en warm huis, met baby's met roze wangetjes en kruiden die in de keuken hingen te drogen.

Het had genoeg voor haar moeten zijn. Ze wenste dat dat zo was.

Ze ving Eamons blik – hij had dezelfde vrijmoedige blauwe ogen als hun vader – en voelde de druk van zijn toverkracht. Hij zag te veel, bedacht ze. Veel te veel, als ze er niet aan dacht om zich voor hem af te sluiten.

Ze gaf hem even een por terug, een kleine waarschuwing om zich met zijn eigen zaken te bemoeien. Ze glimlachte zusterlijk toen ze hem even ineen zag krimpen.

Na de avondmaaltijd moesten er pannen worden schoonge-

maakt en kinderen in bed gestopt. Mabh, de oudste van zeven, klaagde zoals altijd dat ze nog geen slaap had. Seamus kroop meteen onder de dekens, met zijn droomglimlach al op zijn gezicht. De tweeling, die ze zelf ter wereld had helpen brengen, kwebbelde tegen elkaar als eksters, de kleine Brighid stopte haar duim in haar mond om zichzelf te troosten en de baby sliep al voordat zijn moeder hem in bed had gelegd.

Brannaugh vroeg zich af of Ailish wist dat zijzelf en de baby met zijn lieve engelengezigtje zonder toverkracht niet meer hadden geleefd. De geboorte, die zo pijnlijk was geweest en volledig misliep, was zonder Brannaugh met haar genezende gave en alles wat ze had gezien en gedaan, op een bloedbad uitgelopen.

Hoewel ze er nooit over spraken, meende ze dat Ailish het wel wist.

Ailish ging rechtop staan, met één hand in haar rug en de andere op de volgende baby in haar buik. ‘Welterusten en droom allemaal maar fijn. Brannaugh, heb je zin om een kopje thee met me te drinken? Ik kan wel wat van die kalmerende thee van je gebruiken, want de kleine is vanavond erg onrustig.’

‘Zeker, ik zal wat voor je zetten.’ En ze zou er zoals altijd een toverspreuk aan toevoegen, voor gezondheid en een soepele bevaling. ‘De baby is kerngezond. Ik verwacht dat je het met hem in zijn eentje net zo druk zult hebben als met de tweeling.’

‘Het is vast en zeker een jongen,’ zei Ailish, terwijl ze van de slaapzolder naar beneden liepen. ‘Ik voel het. Ik heb het nog nooit mis gehad.’

‘Deze keer ook niet. Je zou wat meer rust moeten nemen, nicht.’

‘Een vrouw met zes kinderen en een zevende op komst krijgt weinig rust. Ik ben gezond genoeg.’ Ze keek Brannaugh aan, op zoek naar bevestiging.

‘Dat is zo, maar je kunt toch wel wat meer rust gebruiken.’

‘Je bent een enorme steun voor me, Brannaugh.’

‘Dat hoop ik.’

Er is iets, dacht Brannaugh, terwijl ze bezig was met de thee. Ze voelde de nervositeit van haar nicht en werd er zelf ook door aangestoken.

‘Nu de oogst binnen is, kun je misschien wat naaien. Het is nuttig werk, en je kunt erbij uitrusten. Ik kan koken. Teagan en Mabh kunnen me daarbij helpen, en ik moet eerlijk zeggen dat Mabh al een prima kok is.’

‘Ja, dat is ze zeker. Ik ben heel trots op haar.’

‘Als de meisjes het koken voor hun rekening nemen, kunnen Eamon en ik onze neef helpen bij de jacht. Ik weet dat je liever niet hebt dat ik op jacht ga, maar is het niet verstandig als we allemaal doen waar we goed in zijn?’

Ailish wendde even haar blik af.

Ja, dacht Brannaugh, ze weet het. En ze voelt de aandrang om ons te vragen te verloochenen wat we zijn.

‘Ik hield van je moeder.’

‘En zij van jou.’

‘We hebben elkaar de laatste jaren weinig gezien. Toch gaf ze me op haar manier boodschappen door. De nacht dat Mabh werd geboren was er plotseling het dekentje dat mijn kleine meid nog steeds bij zich houdt als ze gaat slapen. Zomaar, op het wiegje dat Bardan voor haar had gemaakt.’

‘Ze sprak altijd vol liefde over je.’

‘Ze heeft jullie naar me toe gestuurd. Jou, Eamon en Teagan. Ze kwam in een droom bij me en vroeg me jullie een thuis te geven.’

‘Dat heb je me nooit verteld,’ mompelde Brannaugh. Ze bracht de thee naar haar nicht en kwam naast haar bij het turfvuur zitten.

‘Twee dagen voordat jullie kwamen vroeg ze het aan me.’

Brannaugh legde haar handen in haar schoot. Ze klemde ze in een boven haar rokken, die zo grijs waren als haar ogen, en staarde in het vuur. ‘We hebben er acht dagen over gedaan om hiernaartoe te reizen. Haar geest is naar je toe gekomen. Ik wou dat ik haar nog eens kon zien, maar ik zie haar alleen in mijn dromen.’